

כתבת העולם הזה באורגיה של

"לדי האהבה" החיים בקומונה בארה"ב

בה אהבה בלב. הרבה מדי בשביל להוציא אותה על אדם אחד.

★ ★ ★

מבט חולמני

ת זה, בניהמשפחה שלו מקליפורניה, מנסה להבהיר את העניין: קיימת, כמובן, הבושה; קיימות גם כל המוסכמות שהתחנכו עליהן; אבל כשאנחנו לוקחים לסייד, אנחנו שוכחים את כל זה. אנחנו חיים או חוהים כל-כך חזקה שאנחנו מרגישים כמו איש אחד.

ג'ון, שחי לבדו בניו-יורק, מארח עכשיו בביתו את השניים האחרים. הוא אינו משתף בשיחה. יש לו שיער בלונדי ארוך ומסולסל, והוא מביט כל הזמן במדרכה בעיניים הירוקות שלו, דרך זוג משקפיים מודרניות בעלות מיסגרת-זהב.

פיתאום הוא מרים את הראש, ניכנס ל-אינו חנות פתוחה ויוצא עם חולצה אדומה ביד. "תראי, זה מתאים לך, הצבע הזה, נכון? הוא נורא יפה." אומר. אחר-כך הוא לוקח את הבגד, חוזר לחנות, מחזיר את החולצה, חוזר לחבורה — וממשיך לשתוק. מאוחר יותר, כשעוברים ליד איזה גן, הוא קוטף שושנה אדומה ומגישי לי אותה. "תשמי את זה בכפתור של החולצה, הכי אני אסדר לך אותה." ובזוג ידיים זריות וארוכות הוא מכניס את הגיבעול ללולאה של החולצה וממשיך לאחר-מכן ללכת מאחור בשקט, במבט חולמני.

כולם עדינים, מלאי-חיבה, ומשרים הרגשה כל-כך נעימה וידידותית עד שאין רצון לעזוב אותם. אולי זה בגלל שהם גילו שה-

זם אחד ראיתי אותם באולם-הקולנוע. בעלת-הבית, אשה צנועה, שיערה אסוף ומבטה ביישני, הכינה את הבית לקראתם. היא היתה עירומה כביום החולדה. בעלה עזר לה כשהוא באותו לבוש. אחר-כך ישבו השניים על הכרסות הביתיות, ליד איז-טבת-הספרים, רגל על רגל, וחיכו לאורחים. הם באו, נערות צעירות מאוד, בנות 16, 17. לחלקן — שיער גולש על הכתפיים; לחלקן — שיער אסוף. אף אחת לא מאופרת, אף אחת לא צבועה.

נערים צעירים מלובשים היטב, מטופחים, מבטים ביישניים, שמרגישים מתוכם את המשפחה הטובה הדואגת להם בבית. כולם נכנסו לדיירה, בירכו את המארחים והמזי-סיקה התחילה לנגן.

בחורה אחת התחילה להתפשט. נערה חיי-כנית ניגשה אל נער ביישני והחלה לפתוח את כפתורי-מכנסיו.

כעבור רבע שעה, כשכולם כבר היו עיריר-מים, רקד חלק; אחרים — שכבו על הספה ושוחחו; והעין כבר התרגלה לגופות שלהם. אז נראתה כל המסיבה תמימה וטיבעית, וגם אחר-כך, כשכולם שקעו יחד לתוך מי-טה ענקית ואורות צבעוניים רמוזו על הנעי-שה שם, לא נראה כל העניין גס או מבחיל.

★ ★ ★

הרבה אהבה בלב

למחרת פגשתי שלושה מהם. זה היה במוצאי-שבת, כשניו-יורק, הכרך הענקי, מתפוצץ מלחץ האוכלוסין. בתיה-קפה מלאים עד אפס מקום. למסעדות כבר לא נותנים להיכנס. המוניות רצות במהי-

האינבנה

האינבנה

אהבה היא הדבר החשוב ביותר בחיים. אולי משום ששלושתם הומרוסכסואלים.

★ ★ ★

חשיש ביצ בדידה

גיון מציץ פיתאום לגשת אליו הביתה. הוא גר במחסן גדול בבית בווד ב-רובע המיסחרי של העיר. "אני לא רוצה שאנשים יגידו לי מתי לכבות את האור ומתי להפסיק לנגן על הגיטארה." הוא מסביר, "אני לא רוצה לגור בבית שבו גרים אנשים אחרים." הוא מדליק את דאורות כשעולים אליו, הוא מדליק את דאורות האדומים שמעל למיטתו הרחבה, שם קטר-רת על השולחן, והחודר מתמלא בריחות מתקתקים, מעיפים, כשכולם מתיישבים ופול מדליק סיגריה של חשיש.

השעה היא שלוש בלילה. פול פותח את דלת-חדרו וקורא בקול: "מולי, ריצ'ארד, בואו, יש אצלי אורחים." כעבור כמה דקות נפתחת הדלת ממול ויוצאת מהחדר נערה צעירה בסיגריה, בעלה במכנסיים קצרים וחולצה פתוחה. אחריה נגרת על-גלת-ניוק. כל המשפחה נכנסה לחדר, ומשתפת את עצמה בשיחה חמה, בסיגריה, בתה המנטה המוגש בכוסיות קטנות.

"את רואה?" אומר פול, "ג'ון היה אחד השחקנים המוכשרים של ניו-יורק. הוא הר-פיץ בכמה להיטים — אך אחר-כך הכל נמאס לו. הוא עזב את זה. הוא אומר שמה שהוא עשה זה לא אמנות, זה בידור שנותנים לקהל בין ארוחת-צהריים לארוחת ערב. עכשיו הוא עובד רק מפעם לפעם, מפיץ בסרטים כאלה כמו שראית אתמול, כדי

רות מסחררת ומובילות אנשים ממקום ל-מקום, ורק ההיפים ארוכה-שיער, יושבים להם בשקע על מדרגות הבתים, על המד-שאות, ומבטים בשיחיו-ונשם אל כל ה-המולה שמסביבם. הם לא נזקקים לכל הצי-בילוציה העמוסה הזאת.

פול, תום וג'ון יושבים בין חבריהם — ופול, בחור שחור וארוך-שיער ויפה-עיניים, אומר בעדינות: "לא כדאי לך לשבת כאן. תלכלכי את השימלה. אולי נטייל קצת."

כמו שקורה כל פעם שפוגשים בארצות-הברית שלושה אנשים, האחד הוא יהודי. הוריו גרים בברוקלין, והוא עצמו עוד זוכר כמה מילים מההסטרה שלו.

אבל כשהוא אומר "המשפחה שלי" הוא לא מתכוון למשפחה בברוקלין, הוא מתכוון למשפחה הביטניקית בקליפורניה. "יש לנו שם בית גדול, עם כמה חדרים, הוא מספר, "אנחנו גרים שם עשרים איש. יש לנו שתי חנויות של בגדים; הבחורות תופרות שמלות, וריצ'ארד — את לא מכי-רה את ריצ'ארד? חבל, היית אוהבת אותו נורא. הוא כושי, והוא מוכשר כמו ש — ריצ'ארד תופר מכנסיים; ואז, לפי הדרך, אנחנו מוכרים את הדברים. לא עובדים יותר מדי. רק מספיק — כדי לשלם שכר-דיירה, ולקנות אוכל, לסייד וחשיש." עש-והי המשפחה — או אולי השבט. עש-רים איש הגרים יחד, נערים ונערות; וחיים יחד, ואוהבים יחד, ומקיימים יחסים שבמ-קומות אחרים מקיימים זוגות-נשואין. את לא תביני את זה, אומר פול. "רק מי שעבר את החתיחה הזאת יכול להבין. אנחנו שטוט אוהבים עשרים איש במקום איש אחד, במקום בחורה אחת. יש לנו הר-

ושני נסיכים קטנים בני 80 כל אחד, גן-חיות, כלי-רכב; גמלים, פילים, טנקים. אל העיר הצבעונית המטרופת, הקסומה הזאת, מגיע חילל בווד, עם שתי יונים, ש-נשלח כדי לפרק את מטען חומר הנפץ ש-הוטמן בה. הוא מנסה להסביר למטורפים שהם עומדים להתפוצץ, והם מוחאים לו כף, אומרים לו שצריך לנצל את הזמן הקצר, וממליכים אותו בכוח למלך.

בסופו של דבר, כשהמלחמה חוזרת לתוך עיר המטורפים התמימה הזאת, נגלית בפני החילל השסוי התגלית הניראנדלית הידועה, שהמטורפים הבורחים מהזועות שהמציאו בני-האדם אל מקלטם הסגור, ה"הם השפר-יים האמיתיים." זהו סרט משעשע, מבריק, משמח את הלב.

חדריך

אמנות

פרסונה (פאריז, תל-אביב) שתי נשים, יבדן, בנוף ימי חשוף, מתגלות כמוצריה-מלאי השקרים והיוזפים של החברה המודר-נית. חוסר האפשרות לחיות עם האמת, האור ברגמן, יוצר צניעות — והצניעות בהורה מסלפת את רגשות בני-האדם, וה-סילוף גורם להתעלמות של האדם מזולתו, ולאכזריות.

שתי הנשים, על החוף השומם, מנסות להתגבר על הבעיות הללו. האחת, שחקנית ידועה, בורחת מהן כשהיא מסתגרת בתוך שתיקה מתמדת, והשנייה, האחות המטפלת בה, מנסה בתמימות ילדותית להילחם בהן. אינמאר ברגמן, שברוך כלל הצד החוק-שבן הוא הכוח הקולנועי העצום שלו, מפ-עיל כאן דווקא את הצד החלש שלו. מילים ומילים ושיחות ארוכות, שאינן מתעלות על השלב של הרצאת רעיונות.

פולריה (גת, תל-אביב) הבמאי המב-ריק ריצ'ארד לסטר נהן חופש מוחלט בגאר-נות הקולנועית שלו, ובעזרת שני שחקנים מצויינים משתוללת המצלמה שלו באופן מרהיב, ללא מעצורים. אלא שהשתוללות זו אינה מביאה איתה שום תוכן, רק דמיו-יות מטושטשות, ורעיונות פשוטים, שדווקא הם, בניגוד לצורה החיטוראווית, מובאים בדרך בנאלית שיגרתיית.

מחזמר

ונסה דרגייב וריצ'ארד האריס מתחילים את **קאמלוט** (סירנמה, תל-אביב) בשירים נעימים, כאחריה שובה של אביב ואהבה. אחר-כך, כשהרמעות כשמנוניות של פראנקו נרו נכנסות לתמונה, וכולם מתחילים לנזול כמוהו, בהשפעתו, על עזור שהגושא הוא מעניין, והבעיות מעניינות. הכל נשסף בי-דמעות. משחק מצויין, מנגינות נעימות. **כוכב** (פארה, תל-אביב) כלוח ההצגות בעייתיים כתוב שהסרט מתחיל בשבע ו-רבע ובתשע וחצי. באים בשבע ורבע, ומתי-ברר שיש הצגות גם בשש ובתשע. מחכים

בייטס ויגולוב ב, מלך ליום אחד" השפויים האמיתיים

שעתים, באים שוב בתשע, מתברר שהקהל עדיין לא יצא מההצגה הראשונה. בתשע ועשרים נכנסים כבר לאולם, ואז, במקום לראות את הסרט, רואים במשך חצי שעה שביעה סרטי פירוטמת, פסולת מתוצרת חוץ שנקלעה לכאן בלי מחיר, ומוצגת בקולנוע כבר למעלה משנה, כל ערב, בלי להתחלק. כשתבוא הטלוויזיה, יצטרכו בעלי בתי-הקול-נוע להפסיק קצת להתעלל בקהל שלהם. עד אז צריך כנראה לסבול. (ראה סרטים).

ריקוד

מסולבה, באמצע החדר, מבצ' עים שניים מחברי-הקומונה של סאן-פראנציסקו. התמונות, שצולמו בקי-ליפורניה, נמסרו לידי כתבת העולם הזה.

להשיג כסף לאוכל. הצענו לו לבוא לקלי-פורניה לחיות איתנו.

★ ★ ★

דרך חדשה לחיות

זא עזב את הטלוויזיה, ניתק את הק-שרים עם אביו עורך-הדין ועם אמו, ועבר לגור עם המשפחה הקיבוצית. "עכ-שיו אני כותב בעיתון שלנו", הוא מספר, "עיתון ההיפים. אני כותב רק מה שאני רוצה לכתוב — ומה שהמשפחה מחליטה שכדאי לכתוב."

כי ההיפים הללו עזבו את החברה האמי-ריקאית ומצאו דרך חדשה איך אפשר לח-יות. האם לא היו רוצים להילחם למען הדרך החדשה שלהם, לשנות את החברה הקיימת? "לא", אומר פול, "כדי לשנות את החברה אנחנו צריכים להשתמש בכלים שלה, במנהיגים, בטוליטיקה. ובסופו של דבר יקרה לנו מה שקרה לקומוניזם: ניה-פך לחלק מהמיסד. אנחנו לא רוצים."

"היינו רוצים לחיות כמו שחיו אצלכם בקיבוץ — פעם" אומר פול, "לעבוד את האדמה, לא להזדקק לשום עזרה. אבל אצלנו אי אפשר לחיות מעבודת אדמה." כולם מכירים היטב את הקיבוץ וחיים במידה מסויימת בהשראתו. טוב, זה לא דומה, אומר פול, בקיבוץ חיו בכל זאת בווגות. אצלנו לא. כולם חיים יחד, ואנשי-הקיבוץ רצו להקים חברה חדשה. אנו לא. אך מבחינות אחרות אין הבדל בינינו. הם לא הקימו את החברה החדשה שרצו לה-קים, וגם אנחנו לא נקים אותה."